

Spørgsmaal om, thi jeg kunde ikke indsee, at der her i Loven var talt om, at hvor der i en speciel Contract var indført en eller anden Bestemmelse med Hensyn til et Stykke Overbred eller et Stykke Jord, som skulde indbrages til Skov etc., at dette blev hævet ved denne Lov; jeg saae kun, at der ved denne Lov blev hævet disse almindelige Lovbestemmelser, men hvorledes dette kunde komme i mindste Berøring med Contractsforhold, har jeg slet ikke kunnet forstaae. Nu har jeg, troer jeg, forstaaet det. Den ærede Minister har meent, at da de Lovbestemmelser, som ved denne Lov skulde forandres, bestode; da Contracterne bleve indgaaede, saa skulde derved disse Bestemmelser være blevne slaaede fast, eller ogsaa skulde en Lov som denne indrettes saaledes, at den kun kom til at gjælde fremtidige Contracter. Men hvad Betydning vilde det saae, om Bestemmelsen i § 1 lød: „for Fremtiden maa ikke o. s. v.“ thi det vilde jo sige: intet af den Bondejord, som nu er Bondejord, maa, i Henhold til den Lov, som herved ophæves, kunne blive brugt til Skov; men Andet eller Mere siger jo Lovforslaget heller ikke. Det siger: af den Bondejord, som nu er fastholdt som Bondejord, kan, maa, efter de nævnte Anordninger, ikke nogen Deel mere blive indbragen til Skov, og det hverken ved Fæstledighed, ved Overeenskomst eller ved Tvang. Naar den ærede Minister derpaa gaaer over til en anden Betragtning og siger, det er et Spørgsmaal, om det i vor Lovgivning nedlagte Princip om Skovopvæltning bør fortrænges, saa svarer jeg: der ligger deels i Forholdene og deels i Loven et Princip af en langt større Betydning, som endnu mindre bør fortrænges, og det er: Om sorgen for, at Familierne kunne leve. Hvor mange Familier ere blevne satte ud af Stand til at leve derved, at disse 10,000 Tdr. Land, som her ere nævnte, ere indbragne under Skovbruget, istedetfor at blive under Bondens Dyrkning? Det kan vel anslaaes til 500 Familier. Kan man ikke, troer den ærede Minister, antage, at Om sorgen for disse Familier er vigtigere end de smaalige Undersøgelser af, hvad Skov kan producere mere end en Kornmark, eller hvad en Kornmark

kan producere mere end Skov. Siger man i den Henseende, at der trænges til meget Løsmær i Landet; og at Landet maa see til selv at kunne producere det, saa er dette Noget, der slet ikke kan føres igennem; altsaa hele denne Undersøgelse fører slet ikke til Noget. Den Gang, man tog disse Bestemmelser om at fremme og opvælt Skovplantning ved Hjælp af Inddragelsen af Bondes jord, da var der to Ting, der bragte hertil; den ene var den, at det var en Mødesag at være Skovopvælt, og den anden var den, at man meget godt erkjendte, at man igennem disse Skovlove fik et Middel til at tilegne sig Jord, som man ellers ikke kunde faae, — og dette Middel har man brugt, som vi have hørt omtale, til at bruge den Jord, som man under alle Slags Paaskud har indbraget til Skov, som Agerjord. Man indbrager Engstykker til Skov, og man beviser derefter for de paagjældende Forstbetjente, at disse Engstykker ikke bør beplantes med Træer, da det virkelig er gode Engstykker og Høproductionen er vigtigere end Skoven, ja, man faaer endogsaa ført Beviis for, om det behøves, at Skoven ikke kan drives nær saa godt, dersom disse Engstykker blive beplantede med Træer. Det er en indirecte Bet, ad hvilken man berøver den store agerdyrkende Befolkning den Jord, som er hjemlet den, og overgiver den til Dyrkning af dem, der uafsladelig have søgt at gjøre sig til Herrer over den agerdyrkende Befolknings Personer igennem den Bid, den skal putte i sin Mund. Det er den Kamp, som her leveres; — og det synes, som Regjeringen stiller sig temmelig meget over paa deres Side, som holde Biden frem og sige: Sult eller adlyd. Det er ikke Træer, men det er Mennesker, det her gjælder om; det er Frihed og Uafhængighed i Livsstilling, det gjælder om at fremme, og det er Smugveie, det gjælder om at hæmme, for at forhjælpe den tiltagende, vorende Befolkning til igennem sit Arbejde at kunne finde sit Livs Fornødenheder.

**Indenrigsministeren:** Forsaavidt den ærede Rigsdagsmand (Tscherning), der tillige er en af Forslagsstillerne, meente, at Forstjelligheden i Opsættelsen af denne Sag væsentlig